

ANUL II.
Nr. 51
SIBIU,
20 Decembrie
1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei;

„Cerșetorul Domnului“.

Era, în seara aceea, de rând, la predică, fratele nostru Al.

Li căzuse predica milosteniei.

Tocmai în dimineața zilei aceleia, mergând într'un scop de ajutorare la o instituție publică, văzu alături de el o vădană. O ființă care nu se putea ține pe picioare. Intră în vorbă cu ea. Și umbra de femeie i se destăinui...

»Acum doi ani, bărbatu-meu, pălărier, ajuns la culmea mizeriei și suferinței a făcut marele păcat de a-și răpune viața. El a plecat. Și m'a lăsat, în urmă, pe mine și cei 4 copii. Din ziua aceea, fiind ai nimănui, umblu cu ei, din casă în casă, să-le culc capul unde apuc. Acum o lună, copila mea cea mare, de 19 ani, a murit sub cuțitul chirurgului. Am dus-o la groapă.

De atunci hoinăresc cu ceilalți, o noapte ici, una colo. Mâni, nu știu unde mă va găsi vremea.

Stăpânindu-și emoția, predicatorul arată cum Dumnezeu îi trimisese, chiar în ziua când trebuia să vorbească despre milă, una din acele ființe cari au nevoie de fântâna milei ca să ajungă la cunoașterea Lui.

Și sugrumându-și lacrimile, ceru voie norodului care-l ascultase: »Lăsați-mă în seara asta să fiu cerșetorul Domnului«.

Luă discul Bisericii și strânse banul milei pentru femeia care stătea scaldată de suferință într'un ungher al Casei lui Dumnezeu.

Nu era nimeni în noaptea aceea fără lacrima milei în ochi și în suflet.

Isus Samarineanul atinse toate inimile.

I. Gr. Oprișan.

Merinde sufletească.

„Vă scriu vouă, fiilor, fiindcă iertate v'au fost păcatele, pentru numele Lui“.

(1 Ioan : 2 ; 12).

Intreabă-te și cercetează-te însuși, iubite creștine, oare acest loc citat din Sfânta Scriptură s'a scris și pe seama ta? Sunt eu oare într'adevăr fiul lui Dumnezeu și aparțin oare turmei, oastei Mântuitorului? Pot să spun oare și eu, că s'au iertat și păcatele mele pentru numele Lui?

O, cât de norocos și fericit este acel om, ale cărui păcate s'au iertat! Aduceți-vă aminte de sârmana femeie păcătoasă, dar pocăită, care a stat la picioarele Domnului și l-a udat, picioarele cu lacrimile sale? Peste lacrimile ei parcă vedem surâsul fericit, când s'a întors spre Isus și aude cuvintele Lui pline de dragoste: »Iertate își sunt păcatele«, (Luca, 7; 48).

Auzind cuvintele acestea, inima ei desigur se umple de bucurie.

Iubite Creștine! Oare auzit-ai și tu cândva cuvintele Domnului Isus: »Iertate își sunt păcatele«. Auzita-i cum

zice Isus: Vino și ascultă cuvintele Mele. Sarcina, ce apasă umerii tăi, o încarcă cu totul asupra Mea. Astfel inima ta va fi pe deplin curată; astfel va avea inimioara ta liniște.

Păcătoșule! O, vino la Isus, așa cum ești, plin de păcate. Bucurie și pace îți va da dragostea-l binecuvântată.

Ultimele cuvinte ale textului biblic citat sunt: »pentru numele Lui«. Pentru ce iartă Dumnezeu păcatele mele? Doar pentru că am făcut totul să fiu un om virtuos? Sau poate, fiindcă mi-a reușit să părăsesc unele păcate, nedajduind că pe celelalte mi-le va lăsa și trece cu vederea? Au doară nu-mi va lua în seamă toate păcatele săvârșite mai de mult, dacă voi promite, că în viitor acelea le voi îndrepta?...

O, nu, o nu! Numai pentru Domnul Isus. Căci El m'a iubit, El a murit pentru mine, El a purtat pentru mine pedeapsa; de aceea mă iartă Dumnezeu »în numele Lui!«

Pr. Cpt. T. Dr. Potcaș.

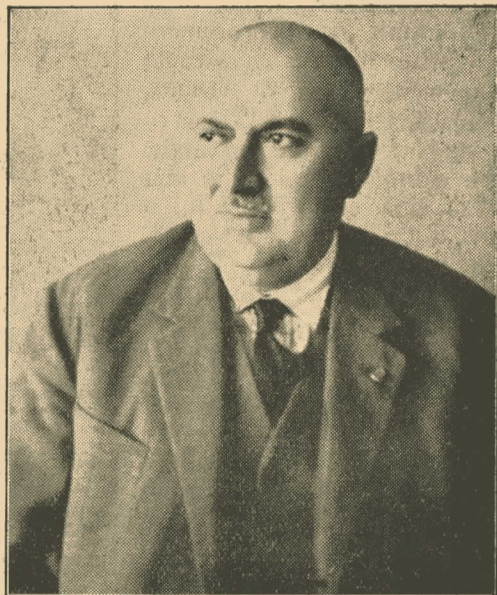
In semn de recunoștință.

Când omul este bolnav, are lipsă de grijă și mângâiere omenească, oricât de tare ar fi în credință. În timpul când am fost bolnav în sanatorul din Geoagiu, Domnul s'a îngrijit să am și această mângâiere.

Țin și din acest loc să-i mulțumesc din tot sufletul meu directorului din acel sanator, Dr. Eugen Rusu, pentru părinteasca dragoste și grijă cu care m'a tratat.

După ajutorul și mângâierea ce am avut-o dela Domnul mângâierilor, acest suflet bun și ales a picurat mereu în sufletul meu nădejdea și întărirea de care aveam lipsă în clipe de grea încercare.

Ce lucru scump este un medic, părinte al celor bolnavi; știința contopită cu dragostea! Și acesta este directorul Sanatorului din Geoagiu. Față de toți bolnavii. Faima sanatorului din Geoagiu o face tocmai această părintească dragoste.

Frații ostași să se roage și ei pentru sănătatea aceluia care și-a pus toată știința și toată dragostea spre a mă putea reda Oastei și lucrării Domnului.

Eu îi voi păstra pentru totdeauna o caldă recunoștință rugând pe Domnul să-i răsplătească cu dar și binecuvântare de sus, dragostea cu care m'a îngrijit în ziua necazului meu.

Alcoolul ia mințile omului. (Osia 4, 11).

— O întâmplare feroasă din jud. Tutova. —

Din primăvară se stabilise în hanul lui moș Bălan de altădată din satul Ciurești jud. Tutova, fierarul Constantin Zlătaru, originar din comuna Popeni, acelaș județ. Puțin câte puțin, mesteșugarul nostru începu a-și arăta arama, vorba românului. Ii plăcea să tragă la măsca deabinelea. O ținea numai în chefuri. Chiote, înjurături, amenințări, bătăi pe nevastă și multe de acestea, făceau să huiască hanul lui moș Bălan, mai în fiecare noapte. Costică al nostru își bătea femeia căci așa îi cânta băutura ce i se suia la cap. Dacă s'ar fi oprit aici, n'ar fi fost nimic.

În seara de 22 spre 23 Iulie a c., sus numitul fierar, turmentat de băutura, se ia la ceartă cu femeia și dela ceartă la bătaie.

Apucă un fier și aruncând în nefericita femeie, o omoară pe loc.

Diavolul triumfase și de astădată.

Constantin s'a dus după aceea la un vecin, a luat o căruță cu un cal, și în bezna nopții, a aruncat în ea corpul moartei, l'a acoperit cu iarbă și a plecat. S'a dus la satul său natal, Popeni, și a înmormântat-o acolo.

Ca să-și ascundă diavoleasca faptă, svonește că soția lui ar fi căzut din pod și îmbolnăviindu-se, a plecat cu ea la spitalul din Bârlad.

Pe drum a murit, zice el, și în loc să nimerască la Bârlad, a nimerit la Popeni.

Justiția fiind înștiințată este în cursul cercetărilor.

Iată cum fierarul Const. Zlătaru, ceia ce n'ar fi putut face fiind treaz, a făcut-o la beție. Bine a zis deci profetul că »vinul și mustul iau mințile omului« (Os'a 4, 11).

Preot Nic. Grigoraș,
Ciurești—Tutova.

Războiul cel sfânt ce se dă pentru cucerirea unui suflet.

Diavolul continuă pertractările cu Emanuil prin sfetnicul său, Nesupunerea. — Cetatea Sufletului nu vrea să se supună. — Pregătiri de război.

Dăm în continuare din nrul 49, învățăturile cu Războiul cel sfânt.

Nesupunerea: O, marele Voevod Emanuil! Șeful meu diavolul se mulțumește și cu mai puțin. El are în cetatea Sufletului legătură intimă cu câțiva dintre locuitorii. Îngăduie-măcar atât: să le împartă daruri și semne de amintiri și prietinie.

Emanoil a răspuns: Nu. Când orașul Suflet va fi din nou al meu, eu nu voi îngădui să se păstreze în el nici cea mai mică amintire despre rădăcirea și viețuirea lui sub ascultarea lui Satan.

Nesupunerea: Rămâne să Vă comunic încă o propunere dela șeful meu și cu această misiunea mea se va termina.

Dacă șefului meu, i-se oprește orice intrare în cetate, să i-se îngăduie cel puțin atât ca să țină cu prietiniilor lui o consfătuire, undeva în vecinătatea orașului.

Aceasta a fost ultima propunere șireată a Nesupunerei, la care Emanuil a răspuns hotărât: nicicând, nicăiri și pentru nimic nu trebuie locuitorii orașului Suflet să se adreseze pentru sfaturi la Diavol. Astfel de permisiuni ar lăsa vecinic deschisă ușa Diavolului care îndată ar intra în cetate a douăoară și ar nimici Sufletul.

Esplicație.

O esplicație mai pe larg la învățăturile din nrul 49 și acesta — cred că e de prisos. Satan totdeauna sugerează omului dorința de a sluji la doi stăpâni. Hristos însă preținde totul și nu recunoaște împărțirea sufletului. Cu 9 cereri viclene vrea Satan să se furișeze cu viclesug în cetatea inimii omului:

1. El oferă lui Hristos ju-

mătatea din suflet, pentruca el să poată stăpâni în cealaltă jumătate. »Ei spun tare că știu pe Dumnezeu, dar cu faptele lor îl tăgăduesc, urăciune fiind, nesupuși fiind«. Tit. 1, 16. »Totul trebuie să fie al meu«, spune Hristos.

2. Satan îl lasă pe Emanuil să stăpânească totul, dar să-i fie permisă și lui o amestecare în cetate. Oamenii foarte des strigă: Doamne, Doamne! dar inima lor e departe de Dum-

nezeu. — Hristos trebuie să stăpânească singur.

3. Satan cere numai un colț în sufletul omului. — Eu singur, răspunde Hristos.

4. Să iai tot spunea satana, dar permitemi din când în când să cercetez sufletul. — Dute dela mine Satano, răspunde Hristos.

5. Permite-mi a continua oarecare relațiuni comerciale cu omul, spune satana. — Eu sunt lumina, răspunde Hristos

și voi izgoni întunerecul.

6. Nimic nu trebuie să fie lăsat în sufletul omului, nici o amintire, nimic din cele anterioare. La haina veche nu se poate coase un petec nou. Hristos dorește a-l înnoi pe om deplin.

După acestea Nesupunerea s'a dus dela Emanuil pentru a raporta Diavolului.

Când Diavolul și orașul suflet au auzit toate amănuntele pertractărilor într'un glas au hotărât să nu-l lase pe Emanuil în oraș, și au încredințat cu solia aceasta pe Clătinarea răutăcioasă.

Clătinarea s'a apropiat către poarta Auzului și cerând audiență lui Emanuil, a început așa: Sunt trimis de șeful meu, Diavol, să înștiințez pe Fiul Împăratului, că orașul Suflet și împăratul său, Diavol, au hotărât să susțină lupta de apărare preferind mai bine să moară cu toții decât să se predea.

Împăratul nostru, Diavol m'a însărcinat să vă spun că înzadar nădăjduiți predarea orașului Suflet. El nu se va preda.

La această solie Emanuil a răspuns hotărât: »Eu voi încerca puterea sabiei mele, și oricare ar fi rezistența orașului Suflet, eu nu mă voi retrage până ce îl voi cuceri și îl voi scăpa din robie«.

Esplicație.

Eu voi încerca puterea sabiei mele. Este porunca de sus a propovăduii cuvântului lui Dumnezeu, care, ca o sabie cu două tăisuri, taie toate rădăcirile. Războiul se dă între Hristos, care dorește mântuirea noastră... Un război lung și neîncetat care va ține până când va dăinui lumea aceasta, până când va bate ceasul sfârșitului.

Lupul și felinarul.

Un lup venea cam des la o stână de oi și făcea multă pagubă ciobanilor.

Ei erau îngrijorați fiindcă nu mai știau ce să facă, ca să-l sperie și să-l desbare.

Îi drept că aveau câini mulți și răi. Aveau gard bun și înalt. Aveau și arme cu cari stăteau nopți întregi la pândă, dar în zădar. Lupul era șiret mare și se strecura așa de bine prin întuneric, încât nu-l simțea nimeni.

Într'o zi, trecu pe la stână un prietin al ciobanilor și fiindcă era și el tot cioban i-a sfătuit să aprindă în timpul nopții un felinar cu o lumină puternică și să-l pună într'un stâlp înalt ca să se vadă de parte.

Ciobanii au ascultat și au făcut așa cum îi învățase prietenul lor și lupul n'a mai venit. Se vede că lumina felinarului îi făcea rău și deaceia s'o fi dus în altă parte unde știa că n'o să-l supere.

Întocmai așa se petrece și cu turma noastră de creștini. Azi, mai mult ca oricând, diavolul, lupul cel flămând, ne răpește cu multă ușurință, atâtea oi din turmă.

Lucrul acesta ne dovedește că în sufletele multora din noi domnește un mare întunec. În cele mai multe suflete s'a stins »Lumina lumii« Ioan 8—12, și deaceia diavolul lucrează în tihnă. El nu se poate apropia de lumina lui Hristos fiindcă îi orbește ochii Lui. El caută întunerecul și a găsit destul.

Deci să ne bucurăm când auzim azi, pe ici coala strigându-se din răpuzeri: »Creștini, aprindeți »Lumina lui Hristos« și va fugi diavolul dela voi«.

Toți cei ce fac acest lucru nu urmăresc altceva decât să predice învățăturile Mântuitorului, care zice: »Eu sunt Lumina; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întu-

nec, ci va avea lumina vieții« Ioan 8—12.

Iar sf. Apostol Pavel spune: »Umblați deci ca niște copii ai luminei... nu luați deloc parte la lucrările neroditoare

ale întunerecului, ba încă mai degrabă osândiți-le... Deșteptându-te tu care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina« Efes. 5—8—14.

PSALMUL 3.

Doamne, s'au înmulțit foarte
Cei cari mă necăjesc;
Mulți se îndreaptă către mine,
Cu gând rău și diavolesc.

»N'o să găsești mântuire,
Zic ei sufletului meu;
În zădar cauți scăpare
Sus în cer la Dumnezeu«.

Însă Tu Stăpâne Doamne
Ești al meu sprijinitor
Și eu știu că întotdeauna
Mi-ai dat al Tău ajutor.

De câteori înalt glasul
Și Te chem de pe pământ
Tu m'auzi iubit Părinte
Din mantele Tău cel sfânt.

Atât ziua cât și noaptea
Tu veghezi și mă păzești,
Mă încred în Tine Doamne,
Mă încred căci mare ești.

Nu mă tem de mii de oameni
Cari vin și mă impresor;
Nu mă tem, cât sunt eu Tine
Prea-iubitul meu Păstor.

Tu cu brațul Tău cel tare
Pe cei răi îi vei zdrobi
Și ca fumul se vor stinge
Ca ceara se vor topi.

Nuam la Tine Stăpâne
Este mântuirea mea
Deși îți cer cu umilință
Bine-cuvântarea Ta.

I. Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului,
Brăhăsoaia—Vaslui.

Care este partea Martei și care este partea Mariei din viața ta?

In vremea aceea intrat-a Isus într'un sat; iar o femeie numele ei Marta, L'a primit pe El în casa sa. Și aceea avea o soră ce se chema Maria, care și șezând lângă picioarele lui Isus, asculta cuvintele Lui. Iar Maria se silea spre multă slujbă și stând a zis: Doamne, au nu socotești că soru-mea singură m'a lăsat să slujesc? Ci zi ei ca să-mi ajute. Și răspunzând Isus, a zis ei: Marto, Marto, te grijești și spre multe te silești; Ci un lucru trebuie ție, iar Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua dela dânsa. (Luca 10, 38—42).

Cele două surori — Marta și Maria — stau înaintea noastră cu o adâncă învățătură sufletească. Marta și Maria închipue cele două părți din viața noastră: grija de cele sufletești și grija de cele trecătoare. În viața noastră, fiecare din noi avem o parte a Mariei și o parte a Martei. Grija de cele sufletești este partea Mariei, iar grija de cele trecătoare este partea Martei. Aceste două »surori« trebuie să trăiască în bună înțelegere. Evanghelia nu muștră munca și alergarea după cele trecătoare și de lipsă traiului vieții. Isus n'a muștrat pe Marta pentru că alerga în lucrul ei, ci a muștrat-o pentru că chema pe Maria să se ridice dela picioarele Lui. Mântuitorul zicea: »Marto, Marto, spre multe te silești... adevărat bine faci că ești harnică, dar îți mai trebuie ceva; îți trebuie și ție partea cea bună pe care și-a ales-o Maria, altcum n'ajunge nimic toată hărnicia și alergarea ta...«

Așa e și cu noi. Trăind în lume, trebuie să ne îngrijim și de cele trecătoare ale traiului. Ele ni s'au dat odată cu testamentul lăsat lui Adam: »în sudoarea feții tale îți vei câștiga pâinea«. Dar păcatul se

ivește atunci când grijile cele trecătoare înghit pe cele sufletești; când Marta birue pe Maria. E bună partea Martei din viața noastră: hărnicia, munca, truda, strângerea de averi, dar e rău când Marta nu lasă pe Maria să stea la picioarele Domnului. E rău când grijile cele lumești înghit pe cele sufletești, când Marta birue pe Maria.

O cumpănă dreaptă și o înțelegere bună trebuie să fie între cele două »surori« din viața noastră: între Marta cu grijile vieții trecătoare și între Maria cu grijile vieții celei vecinice.

Însă, vai, în viața celor mai mulți oameni, această cumpănă este stricată.

În viața celor mai mulți oameni, cele două surori se ceartă între olaltă. Marta nu lasă pe Maria să stea la picioarele lui Isus; grijile cele lumești și trecătoare înghit pe cele sufletești. Marta birue pe Maria.

O, ce lucru dureros se vede între creștinii de azi! Partea Mariei, partea Domnu-

lui, partea sufletului e partea cea mai slabă așa după cum Cain a ales din hambarul său bucatele cele mai slabe pentru partea Domnului.

Partea Mariei din viața celor mai mulți oameni sunt cele câteva cruci ce le fac în grabă mare seara și dimineața.

Viața noastră ar trebui să fie copleșită și biruită de partea Mariei, de »partea cea bună, care nu se va lua dela noi« când vom muri, dar e copleșită de partea Martei care »se va lua dela noi când vom muri«.

Când am fost în pelerinaj la Ierusalim, am văzut în satul Vitania și locul unde a fost casa celor două surori, Marta și Maria. Pe locul acela azi e o ruină de petri și bolovani. M'am așezat pe o piatră mare și am strigat: »Marto, Marto, unde sunt alergările tale, unde sunt blidele tale și cheile tale? Iată, de toate s'a ales praf și pulbere. Dar partea cea bună a Mariei, a rămas; partea ta s'a prefăcut în petri și bolovani, dar partea Mariei nu se va lua dela dânsa«.

De pe această piatră vă întreb și pe voi, iubitorilor cetitori, care este partea Martei și care este partea Mariei din viața voastră?

Maria stătea la picioarele Domnului.

O, ce dar mare este să trăiești o viață îngenunchiată la picioarele Domnului!

Când ai aflat această viață, atunci nu mai umbli să-ți faci »datoria« față de cele sufletești și să scapi de cele sufletești cu fel de fel de nimicuri, ci atunci viața ta întregă este o viață predată Domnului și trăită cu El... viața ta întregă curge spre El...

Când trăiești o viață îngenunchiată la picioarele Domnului, Domnul »are grijă de tine« (ps. 39, 23) și de toate lipsurile tale. El se îngrijește de tine ca de un copil mic al Lui. El ia în grija Lui toate năcăzurile și greutățile traiului tău. Toate îți merg cu spor și binecuvântare.

Cei mai mulți oameni își veșnic îngrijorați ca Marta din evanghelia pentru că lipsește »partea cea bună« a Mariei din viața lor. Nu văd pe Domnul de mulțimea alergărilor. N'au spor și binecuvântare în traiul lor și în lucrul lor pentru că nu »caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu« (Mateiu 6, 33), pentru că în viața lor poruncește Marta.

Eu te întreb, iubite cetitorule cum se înțeleg în viața ta cele două »surori«: Marta și Maria?

Care este partea Martei și care este partea Mariei din viața ta?

(Luată pe scurt din cartea *Mai lângă Domnul meu*, care a ieșit acum de sub tipar în ediția a doua. Recomandăm călduros această carte tuturor celor cari nu o cunosc. E o carte de mare preț. Tipărită pe 80 pagini, ilustrată cu 18 preafrumoase icoane religioase, costă 15 Lei.

Dela Oastea Domnului din Sibiu.

Mărturisirea și Impărtășirea ostașilor. — Oaspeți de departe.

Aflându-ne în vreme de post, adevărat pregătire sufletească pentru primirea Celui născut în ieslea Vitflemului, ostașii din Sibiu au ținut să desăvârșească această pregătire prin sf. Taină a Mărturisirii și Impărtășirii.

Spre acest scop, săptămâna trecută a fost staverită ca o săptămână a mărturisirii, în care s'a vorbit numai despre această Taină. Vineri a fost apoi ziua Mărturisirii. În adunarea de Vineri seara (orele 7), părintele Nanu a vorbit celor veniți să se mărturisească. Le-a vorbit cu atâta duh și putere că toată lumea plângea. Părintele Secaș a precizat învățătura Bisericii, pe baza Mărturisirii ortodoxe. S'a început apoi mărturisirea, împărțiți fiind ostașii în două grupuri, la doi duhovnici. Mărturisirea a ținut până târziu cătră orele 11. Toată lumea avea ochii scăldați în lacrimi. Cu adevărat, ce lucruri mari, ce binecuvântate

rescoliri sufletești, poate face o Taină când e administrată cu adevărat de darul Duhului sfânt!

Duminecă, a urmat apoi sf. Impărtășire, care s'a făcut după sfârșitul sf. Liturghii, în prezența preoților Trifa, Nanu și Secaș.

După amiază, după Vecernie am avut obișnuita adunare. Părintele Trifa a vorbit pe larg despre Cina Domnului cu multe pilduri și cu aplicare la Oastea Domnului; la »frățietatea« ce trebuie să rămână între cei, cari au »cinat« la Cina Domnului.

Tot în legătură cu sf. Impărtășire a vorbit frumos, animat și convingător Păr. Secaș iar Păr. Nanu a rostit o cutremurătoare rugăciune care a stors lacrimi din ochii tuturor.

Micuța noastră declamatoare, fetița Avrigeanu, — și alte mici declamatoare — ne-au delectat cu câteva poezii mișcătoare.

Ținându-se în acest timp congresul studențimii, am avut și oaspeți studenți. Ne-a cercetat în un grup de 10—15 studenți. P. Trifa le-a urat bun sos și multă binecuvântare și izbândă. Președintele Asociației misionare a stud. teologi din București, dl stud. teolog Bodnărescu, ne-a adus salutul Asociației; istorisindu-ne multe amănunte de preț despre cum e văzută Oastea pe acolo și cum au aflat ei această mișcare. Adunarea l'a ascultat cu mare interes și plăcere.

Ne-au cercetat și doi studenți dela Iași, cari ne-au adus salutul părintelui Chirica și al fraților ostași de acolo.

Ne-a cercetat și delega-

ții de studenți teologi din alte orașe.

Mulți studenți teologi au folosit privilegiul congresului ca să cunoască mișcarea dela Sibiu.

Între cei cari ne-au cercetat este și preaiubitul nostru luptător, Viorel Bujoreanu, din Câmpulung, stud. în teologie la Cernăuți. Tocmai la încheierea foii îl avem la adunarea Oastei, împreună cu fratele Muntean Gheorghe din Batiz.

În raportul trecut am scăpat cu vederea prezența între noi a iubitului nostru luptător, I. Opriș, care face atâtea osteneți pentru lucrul Domnului. A petrecut o săptămână între frații de aici, luând parte la adunările noastre și vorbind foarte frumos.

În Oaste au mai intrat:

Din Trestie (jud. Hunedoara): Ion Stanca, Văd. Chidva Stanca, Ion Dubari.

Din Lugoj: Ioan Badiu (Bătrânu).

Din Bara (jud. Severin): Văd. Preoteasă Versavia Murari (născ. Matei).

Din Belinț (jud. Timiș): Constantin Popescu, Elisaveta Truțaș.

Din Chizătău (județul Timiș): Sofia Roșu.

Din Nicănești (jud. Hunedoara): Socolan Catalina, Socolan Cumbria, Socolan Maria, și Catincia Lucreția.

Din Mogoș Valea Mlaci (jud. Alba): Ioana Polhac.

IN SEARA DE AJUN...*

când lemnele se mișcau și caii grăiau.

Așa a fost precum vă spun
Era'n seara de ajun
Când un creștin cu dreptate
Ea o vădană departe
Trimise pe sluga să-i ducă
Un car cu lemne uscate.
Dar și cuvânt de'ndrumare
Dete omul slugii sale:

»Tu să-i duci lemnele toate
»Altfel, de necaz dai poate:
»In cap lemne-o-s' te lovească
»Caii-o să te huiduiască».

Servitorul a plecat
Având carul încărcat
Dar de sfatul ce-a primit
A răs după ce-a pornit.

»Asta încă-i o trăsnae:
»Lemnele în cap să-ți saie
»Asta-i o vorbă prostească:
»Caii să te huiduiască!«...

Prinse a se însera
De sus noaptea se lăsa
Pe ceruri se aprindeau
Lumânări ce licăreau
Și iată că ajungea
La cârciuma din șosea
Oprii caii cu căruța
Cârciumii, deschise ușa.
Și-i șopti câteva șoapte.
Iar crâșmarul cel isteț,
Semn făcu: »Am înțeles!
Ș'ncepu apoi să care,
Lemne'n curte'n fuga mare
Jumătate de căruță
Invoiala-era făcută.
Apoi sluga cea vicleană
In cârciumă fără teamă
Intră și beu rachie,
Porție după porție.
Și-așa avoi turmentat
Mai departe a plecat
Dară asta ce-o mai fii
De-acolo cum el porni
Deslușit el auzi:

»O să te hulească caii
»Lemnele'n cap o să-ți saie!
Se uită'n stânga și'n dreapta,
Dar nu-i nimeni, nu e gata.
»Da, în noaptea de ajun
»Asta se poate, fi-o spun!»

Așa grăi din nou glasul
Și sluga-și pierduse capul.
Atunci auzi deslușit,
Al lemnelor bocănit
In trotuar bocăneau,
Și spre el, veneau, veneau.
Simțea că o să-l lovească!...
El dă caii să-i oprească
Dar calul de către om
Li vorbi cu glas de om:
»Păcătosome ce ești!
La celalalt când se duse.
Li vorbi: »ce șovăești
»Păcătosome ce ești!
»Mergi plătește-ți datoria
»Pe spurcată cea rachia
»Ș'napoi tu să aduci
»In car lemnele acuși».

Atunci sluga pocăit
In genunchi căzu smerit
Să rabde n'a mai putut
Ci să plângă a 'nceput,
Iertare cerând mereu,
La preabunul Dumnezeu.
Pământul el a udă,
Iară Domnul prea'ndurat,
Iertare i-a dăruit
Cum dă El la cel smerit.
S'a sculat apoi de jos
Inapoi carul a 'ntors.
Și la cârciumă oprind
Intră'n crâjmă suspinând
Dădu banii pe rachie
Gândind: »Ultima să fie«...

De-acu Doamne-ți mulțumesc
Rachie nu mai voiesc.
Fie Doamne voia Ta,
Eu, aici n'oiu mai intra.

Luă lemnele 'napoi,
Și porni pe drum vioi
Să ducă lemne uscate,
In marginea cea departe,
Și bucurie să facă
La Văduva cea săracă.

Stelele pe cer sclipiau
Mii de raze aruncau
Iar la răsărit, o stea
Vestea sfântă Nașterea.

I. Marini, inv. ostaș
al Domnului, Săsciori-Alba.

* Luată după Al. Lascarov-Moldovanu: »Lemnele vădanei«. Fântâna Darurilor, Nr. 6—1930 (Iunie).

Rapoarte.

O îngropăciune.

Domnul și Mântuitorul nostru a voit să cheme la Sine — în lumea îngerilor — pe copilașul preaiubitului nostru luptător Gh. Muntean, din Batiz (micuțul Gheorge-Gregorie, în vrâstă de 2 ani).

Cu acest prilej, ostașii Domnului din părțile acele au ținut să arate poporului cum trebuie făcută privegherea morților, alungându-se datinile păgânești, ca jocul de cărți, glume urâte și altele.

S'au strâns la Batiz cu acest prilej frați ostași din Sântă-Măria de Piatră, Călanul-mic, Săcel, Tâmpa, Simeria. S'au ținut vorbiri frumoase, s'au cântat cântări mișcătoare, Mă duc la Golgota, Bate moartea la fe-reastră și altele. Fratele Pădurean Zaharie din Tâmpa a ținut o vor-bire plină de Duh sfânt, că toți olângeam. Mulțime mare de popor a priveghiat toată noaptea în această priveghere adevărată fără să doriască nime jocul de cărți, fumatul și alte lucruri rele.

La îngropăciune a vorbit foarte frumos părintele Truca, amintind cu-vinte bune și despre Oastea Dom-

nului. In calea spre cimitir, ostașii au mers în rânduri de 6, cântând cântece religioase.

Multe suflete au rămas și din acest prilej, străpunse pentru Oastea Domnului.

Pe micuțul, Domnul să-l așeze între îngerii Săi, iar părinților lui să le dea mângăiere.

În Oaste au mai intrat:

Cucernice Părinte Trifa! Și noi am fost din numărul celor ce tot strigă, Doamne, Doamne și nu fă-ceam voia Domnului, Luca 6, 46. Abea acuma ne-am dat bine seama ce zice Psalmistul în Psalm 4, 2—4. Și iarăși ne zice Domnul, Lucrați până este ziua că vine noaptea (Moartea) când nimenea nu mai poate lucra. Ajunge în adevăr ca în trecut am trăit în desfrânări, în poftă în beții, în ospete desfătătoare, în chefuri cu beutură și în slujiri idolești ne'ngăduite, I Petru, 4, 3. Și așa ne rugăm să binevoiiți, a ne înscrie și pe noi în rândurile celorlalți frați Ostașii.

Alexandru Bolunduț lui Dumitru, Alexandru Bolunduț lui Teodor, Nicolae Bolunduț, Sabin Bolunduț, Simeon Bolunduț, Ioan Țandru, Văd. Elena Marian, Văd. Elena Dumitraș, Elena Hăbean, Maria Danciu. — Toți din comuna Bucium Poeni, jud. Alba.

Pentru lucrul Domnului...

La Apelul fraților dela București pentru »lucrul Domnului«, sosesc mereu răspunsuri din »toate unghiurile țării«. Continuăm cu publicarea darurilor sosite.

Dela Oastea din Lugoj.

Dela Oastea din Lugoj, am primit, prin fratele Const. Drăghici, un dar de 1900 Lei (fără specificarea dăruitorilor). »Și noi, Oastea Domnului din Lugoj — ne scrie fr. Drăghici — simțim aceiași caldă mângăiere, ce o are omul dovedindu-și credința și prin faptă, contribuind și noi după starea și puterea noastră la ajutorarea prețioasei noastre Tipografii».

Dela Oastea din Buteni—Arad.

Dela Oastea din Buteni, jud. Arad, am primit un dar de 339 Lei, dela următorii:

Ștefan Lungu, protopop	Lei 60	Marinca Brăiți	« 10
Mitru Darău	« 20	Mariuță Zimbran	« 5
Ioan Brăiți	« 20	Catița Brânda	« 5
Ana Suba	« 16	Ioan Pat și soția	« 100
Ioan Crișan	« 10	Ilie Coloja	« 10
Ioana Fica	« 6	Simion Rod	« 20
Marisca Gurban	« 10	Popa Filimon	« 20
Sanda Coloja	« 5	Floriță Butari	« 12
Sanda Stepan	« 5	Saveta Burza	« 5

Dela Oastea din Ighiel—Alba.

Dela Oastea Domnului din Ighiel, jud. Alba, am primit, prin misionarul Opreș, un dar de 322 Lei.

Un dar de 1000 Lei.

Dela un vechiu prietin și sprijinitor al lucrării Domnului, din comuna Reșinari, care ne-a mai ajutat și până acum am primit un dar de 1000 Lei, cu dorința să nu i se publice numele. Domnul care ne cunoaște pe toți, să-i dea cerească răsplată.

Dela Oastea din Corod—Tecuci.

Dela Oastea Domnului din com. Corod, jud. Tecuci, am primit prin fratele P. S. Sârghie, un dar de 526 Lei, dela următorii:

Alex. Oancă	Lei 100	Huță Dăruș	« 50
P. S. Sârghie	« 100	Ion L. Grecu	« 26
Ion Marc	« 50	Gh. T. Cărcotă	« 20
Toader Hotnogu	« 50	Gh. S. Peucoașu	« 20
Ion Sava	« 50	Ion D. Tenie	« 10
Costin st. Eftime	« 50		

Din Giurgiu.

Din Giurgiu am primit un dar de 530 Lei, dela următorii:

Alecsandru Constantinescu, protopop	Lei 100	Vidrașcu Gheorghe	« 50
Stan F. Dumitrescu	« 100	Radu Dumitrecu	« 50
Petre P. Georgescu	« 100	Lazăr Craiciu	« 20
Ion Georgescu	« 50	Gheorghe Tească	« 20
		Gheorghe Hopriean	« 40

Un dar de 500 Lei.

Dela iubitul nostru luptător, Ioan Radu, din Deva, am primit un dar de 500 Lei. Fratele Radu ajută lucrul Domnului și prin desfacere de cărți și foi religioase.

Alte daruri.

Ostașii din com. Mădârjac jud. Iași (prin ostașul Gh. Dohon)	Lei 300	Din com. Crângeni, jud. Teleorman: Petre Milici	« 50
Din com. Colceag, județul Putna, trimiși prin C. Purece: Gavrilă D. Matei	« 100	Marin D. M. Gheorghe și soția Gherghița	« 100
Gh. D. Tudor	« 50	Marin M. Vasile	« 60
Savu C. Ghiță	« 50	Petre M. D. Gherghe	« 40
Matei D. Coman	« 50	Dumitru M. D. Ghergu	« 20
Ioan T. Nistor	« 60	Preot Ioachim C. Stănescu com. Găvănești j. Buzău	« 100
Dtru T. Ilie	« 50	Pr. T. Gherasimescu, profesor, Roman	« 100
Pase G. Soare	« 10	Filip Țurcan, com. Pârjota, jud. Bălți	« 150
Ion M. Dumitru	« 20	Constantin Pădurariu, Simeria, j. Botoșani	« 20
Ion M. Tudor	« 50	Ev. N. Petrică, com. Domnești, jud. Muscel	« 50
Elena Dumitrescu, moașă	« 50	Victor Drând, București	« 50
Ioniță Ștefan	« 20		
Fondul tuturor acestora adunați în trecut	« 330		

Mulțumim și din acest loc fraților ostași și tuturor dăruitorilor pentru dragostea ce ne-au arătat-o. Bunul Dumnezeu să răsplătească cu dar și ajutor de sus darurile și jertfele lor.

In Oaste au mai intrat:

Din Intre Galde (jud. Alba): Salvina Sularea.
Din Petroșani (jud. Hunedoara): Avram Tol june.
Din Ighiel (jud. Alba): Eudita Dehelean.
Din Câmpeni (jud. Turda): Nicolae Bota și Irimie Buda.

Din Simeria Veche (jud. Hunedoara): Maria Jojan, Maria Naina, și Nicolae Muntean.

Din Ceru—Băcăinți (jud. Alba): Romul Noja.

Din Țelna (jud. Alba): Gligor Onite.

Din Zlatna: Ioan Irimie.